

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1714/2024
23.01.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бојане Пауновић, председника већа, Дијане Јанковић, Гордане Којић, Александра Степановића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Михаила Павловића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Мионици К 47/24 од 23.08.2024.године и Вишег суда у Ваљеву Кж1 159/24 од 07.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 23.01.2025.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Михаила Павловића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Мионици К 47/24 од 23.08.2024.године и Вишег суда у Ваљеву Кж1 159/24 од 07.11.2024. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мионици К 47/24 од 23.08.2024.године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1.КЗ и осуђен је на новчану казну у износу од 40.000,00 динара, коју је окривљени дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, уз упозорење да уколико изречену новчану казну не плати у остављеном року, суд ће исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка приватној тужилји у износу од 60.460,00 динара, као и да Основном суду

у Мионици плати паушал у износу од 7.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Кж1 159/24 од 07.11.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Михаило Павловић, поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, док из образложења захтева произлази да пресуде побија због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да укине побијане пресуде, а предмет врати на поновни поступак, као и да у смислу члана 488. ЗКП одложи извршење правноснажне пресуде и плати трошкове окривљеном на име састава жалбе, састава захтева за заштиту законитости, као и на име таксе за жалбу и захтева, све са затезном законском каматом у износима наведеним у захтеву.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је, након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен и нема прописан садржај.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП бранилац истиче да окривљени није имао намеру омаловажавања јер је, приликом давања исказа у својству оштећеног у другом предмету, поступао у одбрани оправданих права и интереса. С тим у вези наводи да оптужба не садржи битно обележје - субјективни елемент бића кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, па је окривљеног требало ослободити применом одредбе члана 170. став 4. Кривичног законика. Бранилац у захтеву даје свој контекст, анализу и значење наведених речи и истиче да оштећена није била присутна приликом давања исказа окривљеног пред јавним тужиоцем у другом поступку, те наведене речи нису изговорене пред приватном тужиљом, те се могло радити једино о клевети, које кривично дело је декриминализовано.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су, по налажењу овог суда, неосновани.

Кривично дело увреда из члана 170 став 1. Кривичног законика чини онај ко увреди другога.

По оцени овога суда, у чињеничном опису радње извршења окривљеног АА датом у изреци првостепене пресуде, наведене су све чињенице и околности које чине законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, због којег је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом. Изрека правноснажне пресуде садржи како објективна обележја, у односу на радњу извршења (...увредио приватну тужилу ББ док је давао исказ као сведок – оштећени у Основном јавном тужилаштву у Мионици у предмету Кт 296/23, тако што је на питање браниоца о томе због чега је, по мишљењу овде окривљеног, приватна тужилу која је супруга ВВ....који је осумњичени у том предмету, дозивала у помоћ....окривљени је изјавио следеће: „По мојој процени супруга осумњиченог је једна глупа особа и због те њене глупости дошло је и до овог проблема“), тако и субјективна обележја предметног кривичног дела, која се односе на урачунљивост и умишљај окривљеног, усмерен на извршење кривичног дела у питању.

Самим тим, побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се поднетим захтевом браниоца неосновано указује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је недозвољен и нема прописан садржај.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреду члана 439 тачка 2 ЗКП наводима у којима даје сопствену анализу утврђеног чињеничног стања и изводи закључак да се у конкретној ситуацији може радити о клевети, која не представља кривично дело, па је окривљеног требало ослободити по том основу. Осим тога, бранилац окривљеног, наводима да се пресуда заснива на незаконитом доказу, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, али у суштини даје сопствену анализу чињеница на који начин је приватна тужилу сазнала за изјаву дату у другом поступку, а која садржи инкриминисане речи, те по оцени овог суда, оваквим наводима бранилац у суштини указује на повреду одредбе члана 440. ЗКП, истицањем да је суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање. Поред тога бранилац сматра да суд није дао разлоге о одлучним чињеницама чиме указује повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Бранилац истиче и повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, наводима да је суд погрешно одмерио кривичну санкцију, која је, обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања, превисоко одмерена.

Имајући у виду да из изнетих навода произлази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева нижестепене пресуде побија због повреде одредаба члана 440. ЗКП, члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и члана 441. став 1. ЗКП, а које повреде

ЗКП не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче да је поступањем суда повређен члан 32., члан 36. и члан 46. Устава Републике Србије, чиме у суштини указује на повреду закона из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права или основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ових повреда захтев за заштиту законитости нема прописан садржај.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, у односу на наведену повреду, захтев одбио као неоснован, док је у осталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП и члана 484. и 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Бојана Пауновић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић